Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 83 (539) * sîmbătă 13 octombrie 1956 * 4 pag. 15 bani

DIN PREISTORIE

S-A GĂSIT UN TOPOR

„Legenda spune că, de mult de tot, cam pe la anul 1375, domnitorul Radu I Basarab, în trecere spre cetatea de scaun — Curtea de Argeș, — s-ar fi oprit pe un deal, nu departe de locul actualei comune Retevoiești, regiunea Pitești.

In toiul ospățului, Radu Basarab-Vodă, grăi către sfetnicii săi:

— Vodă Radu voiește ca aci să fie sat de așezare romînească!

Și, spune legenda, de atunci s-a statornicit aci unul dintre boieri, zidindu-și conac trainic și, totodată, bordeie țărănești pentru rumînii slujitori lui.

Și așa, zi de zi, an de an și secol de secol, „Radu voiește..." se transformă în vorbirea oamenilor în Retevoiești, denumire ce i-a rămas și în zilele noastre.

Așa explicau istoria satului lor, pînă de curînd, retevoieștenii.

Iată însă că într-o zi, prin sat, niște pîrdalnici de flăcăiandri începură a răspîndi vorbe:

— Am găsit un topor de aur... se lăuda unul.

— S-a întîmplat așa: mai întîi am văzut jucînd pe deal o flăcăruică; i-am luat urma și iată-ne acolo... adăuga, înflorind faptele un altul.

Și uite așa, începură oamenii a vorbi.

LA ȘCOALĂ...

Intr-o recreație, o șchioapă de om — băietan într-a IV-a — se proțăpi vitejește înaintea învățătorului. După licărirea neascunsă a ochilor se vedea cît de colo că avea să spună ceva interesant:

— A găsit Ion a lui Bărbucă un topor de aur... — și așteptă să vadă ce-i zice învățătorul.

— Unde mă, cătrăneală? — îl luă în rîs un coleg.

— La „Cotu mătușii"... în viroagă!...

Vasile Popescu, un om scund, ca la 50 de ani cu părul deja încărunțit de vreme, zîmbi. Dînsu-i un pasionat după tot ce aparține de domeniul istoriei.

— Ia să-l văd și eu, măi Bărbucă, ceru dînsul.

— Aha, ăsta-i! și-l cîntări cu privirea. O lumină ascunsă în ochi și o cută ivită pe frunte arătau că obiectul din palmă nu-i tocmai de rîs.

— E topor, Bărbucă, dar nu-i de aur... Asta-i un topor de aramă din timpuri străvechi. Are cîteva zeci de mii de ani tot așa de sigur cum ai tu 10... Lasă-l la mine, mai zise învățătorul.

EXPEDIȚIE LA „COTU MĂTUȘII"

A doua zi, din zori, pe coasta lină dinspre cîmpul vechiului tîrg din marginea satului, cîțiva copii și învățătorul Popescu urcau, înarmați cu hîrlețe și cu trăistioare atîrnate pe după gît.

Cînd au sosit la „Cotu mătușii", soarele abia de-și deslipise genele, spre răsărit. Se apucară de săpat în peretele abrupt de pămînt. Nu mai păreau școlari abia ieșiți din ciclul I, ci niște arheologi adevărați.

Deodată hîrlețul unuia se lovi de ceva tare.

— Aici! strigă norocosul. Și, pînă să înlăture, grijuliu, pămîntul, ceilalți se și strînseră în jurul lui.

— Tot un topor! exclamă dezamăgit micul arheolog.

— Tot..., da-i de piatră! îl completă, bucuros, învățătorul Popescu.

— Măi copii, ăsta-i un obiect preistoric; e un topor din vremea barbariei, din neolitic...

Dar din alt loc, ceva mai încolo de cercul curioșilor, Gheorghiță Bărbucă țipă de vui toată valea:

— Niște cioburi de oale ciudat lucrate, tovarășe învățător! Parcă s-au jucat copiii, cu lut, așa butucănoase sînt...

*

Copiii se obișnuiseră acum ca, aproape în fiecare zi, după lecții, să colinde prin „Cotu mătușii". Cînd mergeau cu învățătorul, luau și hîrlețe cu ei; cînd mergeau singuri, cu vitele la păscut, scoborau în viroagă și răscoleau pămîntul cu vîrful piciorului.

— Intr-o zi, unul găsi un „dinte" de vreo 3 kg. Cînd află de la învățător că e o măsea de pui de mamut, nu mai putu de ciudă: „Auzi, să nu fi ghicit și singur"... se chinuia el. Da' ce să-i faci — e grea meseria de arheolog, chiar și în acest început de ucenicie...

Bărbucă Ion, cel cu toporul „de aur", aduse într-altă zi un „nou" topor de piatră, dar mai vechi decît primul. Acesta, după cum îl arată înfățișarea, e de pe la începutul neoliticului, fiind cioplit destul de grosolan.

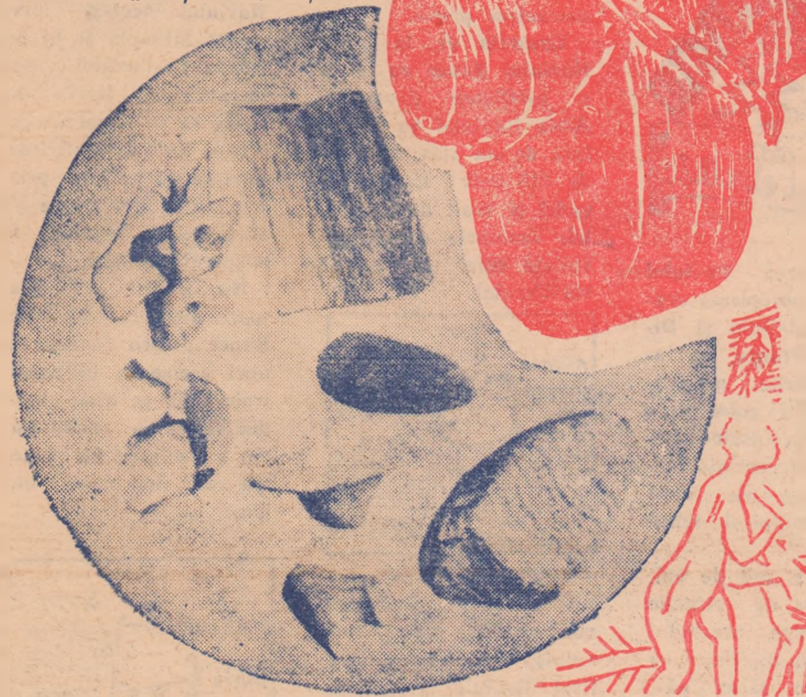
...Cu vremea, în dulapul din cancelaria școlii se adunară destule obiecte: toporul de aramă (care se află acum la muzeul regional), cele 2 topoare de piatră, oale de o vechime necunoscută încă, măseaua de mamut și o bucată de lemn pietrificat...

Inșirate așa, simplu, ele par puține. Dar sînt destule ca să pună în încurcătură pe cei ce susțin că primii locuitori s-au așezat în Retevoiești acum 6 sute de ani. Obiectele acestea, „proprietate" a preistoriei, fac pe retevoieșteni să se gîndească: „Nu cumva strămoșii noștri s-au așezat aci încă din cele mai vechi timpuri?"

In orice caz, micii arheologi din Retevoiești sînt singurii vinovați dacă cumva legenda cu Radu Basarab trece pe planul al doilea...

Ștefan ZAIDES

Obiectele descoperite de copii.

Din „cutia cu scrisori"

„Vă cerem ajutorul"

Anul acesta sîntem în clasa a IV-a și învățăm pentru prima dată geografia țării noastre. In prima oră ne-am sfătuit cum să facem ca s-o învățăm mai ușor și temeinic.

— Să facem hărți...

— Să facem călătorii pe hartă...

Toate bune și frumoase. Dar propunerea care ni s-a părut cea mai interesantă a fost următoarea: „Să alcătuim un album cu vederi din toată țara".

Nu-i așa că-i frumos un asemenea album? Ici, pe o foaie, vederi din munții Bucegi, colea — o vedere din Reșița, pe alte foi — vederi din Cluj, Iași, Constanța. Da, nici vorbă, un asemenea album ne poate fi de mare folos la lecții!

Tocmai de aceea vrem să-i rugăm pe toți cititorii „Scînteii pionierului" să ne trimită prin poștă vederi din localitatea lor. Dacă se poate, să fie însoțite și de cîteva explicații. Mulțumim dinainte tuturor.

Cornelia CALANCEA
cl. a IV-a Școala de 7 ani, comuna Sascut-Tîrg, raionul Adjud, regiunea Bacău

Știu să fotografiez

De multă vreme doream să fac și eu fotografii. Aparat aveam, filme găseam, numai că n-aveam unde să developez filmele. N-aveam un aparat de copiat.

Am căutat însă niște cărți, am cerut ajutorul unui tovarăș de la Cinematografie și mi-am construit singur un aparat de copiat fotografii. Am făcut primele fotografii. La început mai slabe, neclare, dar din ce în ce mai bune. Acum știu să fotografiez, să developez și să copiez imaginile bine de tot. Imi place foarte mult.

Aurel RADULESCU
str. Brațului nr. 13 raionul 1 Mai-București

Explicație la o fotografie

Iată mai jos o fotografie. Din greșeală, fotografia n-are nici o explicație. De aceea mă simt dator să vă spun despre ce e vorba. Obiectele frumos așezate pe măsuță, alcătuiesc expoziția detașamentului, special pregătită pentru adunarea de alegere. Pioniera din fotografie e Ursu Silvia, președinta detașamentului. Aparatul fotografic a surprins-o tocmai cînd prezenta darea de seamă. După cum observați, n-are nici o hîrtie în mînă. Obiectele expoziției îi amintesc în cele mai mici amănunte toată activitatea detașamentului.

Dar partea cea mai interesantă a adunării clasei a IV-a de la Școala mixtă nr. 51 din București, a fost fără doar și poate alegerea noului colectiv de conducere.

Prima propusă a fost Ursu. Și fetele și băieții o iubesc mult. E o fată tare inimoasă! Dar...

Vedeți, mai e un „dar".

— Ia să ne dai mă rog socoteală de ce ai fugit de la ora de educație fizică? — au luat-o la rost pionierele. S-au mai găsit și alții care au avut de spus cîte ceva. De pildă Teodorescu Simona a spus că Ursu obișnuiește adesea să se răstească.

Ursu a tăcut și a înghițit în sec. Ce, parcă nu era adevărat? Dar pînă la urmă au ales-o.

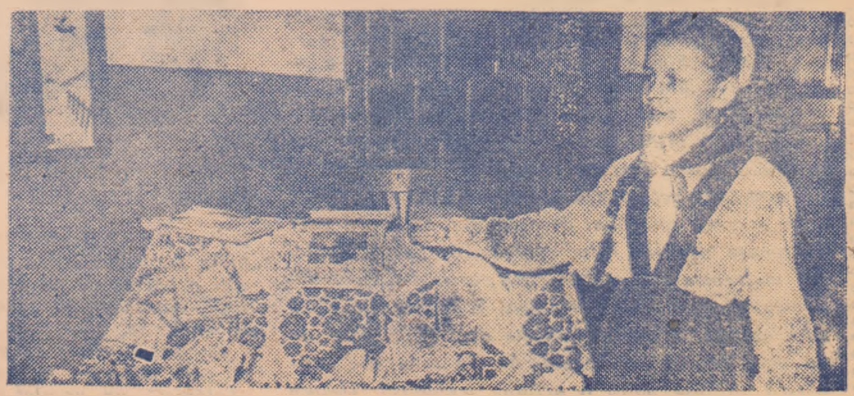
Unul care „a căzut cu mult succes" a fost Mărculescu Bogdan. Cînd cei din detașament au auzit că e propus a răsunat un „Oooo!..." prelung, de mirare, din toate piepturile. Au sărit toți cu gura:

— Auzi propunere! Bogdan și-n colectivul de conducere!? O fi el băiat isteț și ne face să rîdem... Dar ca să-l alegem numai pentru asta în colectivul de conducere, nu se poate.

M-am uitat de curiozitate la Bogdan. Se roșise tot și stătea cu privirea în pămînt. Nu știu de ce, dar parcă întreaga lui înfățișare spunea: va să zică ghidușiile mele vă plac. Niciodată nu-mi ziceți nimic. Și cînd e la o adică...

In prima adunare a colectivului de conducere care a avut loc îndată după aceea, toți au căzut de acord ca Ursu să rămînă mai departe președinta detașamentului. E și firesc. E o fată energică și are experiență.

A fost o adunare cam agitată, dar ce vreți s-a ales colectivul de conducere al detașamentului.

A. WEISS

PRIETENII TĂI de peste hotare

Ca și voi, copii, pionierii polonezi își au ziarul lor „Swiat Mlodych". De curînd, redacția gazetei a organizat o întrecere sportivă școlară și anume de atletică ușoară. Redacția a propus ca tinerii sportivi din R.P. Cehoslovacă, R.D. Germană, R.S.F.S.R., R.S.S. Ucraina și R.S.S. Bielorusă să participe la aceste întreceri.

Echipa cîștigătoare a jocurilor internaționale școlare va primi cupa ziarului „Swiat Mlodych". Cupa se află la redacția gazetei, unde a fost adusă de curînd din orașul Bodaczov. Anul trecut, școlarii din acest oraș au cîștigat cupa, participînd la întrecerile școlare de atletică ușoară care s-au desfășurat numai în Polonia.

In fotografie, o puteți vedea pe Marusea Miseaj, elevă în clasa I-a de la școala din Bodaczov, ținînd cupa învingătorilor.

Recolta a fost salvată

La începutul acestui an, în patria pionierilor vietnamezi a fost secetă. Dar și insectele dăunătoare plantelor aduceau recoltelor pagube mari. In timpul zilei, insectele se ascundeau în pămînt, iar noaptea ieșeau și începeau să roadă tulpinile și frunzele orezului și porumbului.

Distrugerea acestor dăunători este o muncă grea și migăloasă. Dar pionierii vietnamezi au spus: „Dacă pe colonizatorii care au vrut să ne înfometeze, poporul nostru a reușit să-i izgonească, atunci noi, pionierii, nu vom putea lupta cu acești dăunători care vor să ne aducă foamete? Nu-i vom putea învinge?"

Copiii au format brigăzi pionierești și au început să iasă în fiecare noapte pe cîmp. Purtînd lămpi de gaz sau făclii, ei distrugeau insectele în momentul cînd ieșeau din pămînt. In timpul zilei, pionierii săpau pămîntul în jurul rădăcinii porumbului.

In unele sate au fost distruse tone de asemenea insecte dăunătoare, iar recolta a fost salvată.

Mic „Plan cincinal"

In Republica Populară Chineză sînt 25 de milioane de pionieri, care, întocmai pionierilor din țările lagărului socialist, se străduiesc să fie de ajutor părinților, iau parte activă la muncile de folos obștesc, dînd ajutor la strînsul recoltelor, la adunatul fierului și hîrtiei vechi și al plantelor medicinale.

Cu sprijinul Comitetului Central al „Noii Uniuni Democratice a tineretului chinez", a luat ființă „Micul cincinal al copiilor", care prevede ajutorul pe care pionierii îl vor da la lichidarea analfabetismului, participarea lor la amenajarea spațiilor verzi în orașe, în școli, pe drumuri, la lupta împotriva dăunătorilor agriculturii.

Indeplinindu-și angajamentele luate, pionierii din județul Vankuisian, provincia Heiluntzian, au adunat spicele rămase pe urma recoltării păioaselor și din vînzarea lor ei au obținut o sumă egală cu valoarea a două tractoare. Din sumele realizate prin vînzarea cerealelor adunate de pionierii din întreaga provincie Heiluntzian, s-a putut înființa o stațiune de mașini și tractoare. Iată așadar un minunat exemplu al muncii depuse de pionierii chinezi.

Un alt exemplu:

Pionierii din județul Ninian (provincia Sandun) au amenajat 72 de parchete de pădure, în care au sădit 160 de mii de puieți.

Munca în cadrul „micului cincinal" i-a făcut pe pionieri mai disciplinați, mai atenți, le-a dezvoltat simțul de răspundere.

Prochyta

Unii scamatori execută cu mult succes la reprezentațiile lor următoarea experiență: arată publicului o cană plină și declară că vor putea servi din ea lapte, cafea sau cafea cu lapte, după cerere. Și așa se întîmplă: unul dintre spectatori îi cere lapte, și atunci scamatorul îi toarnă din cană lapte, altul îi cere cafea, și din cană curge cafea neagră și, spre marea uimire a publicului, cînd i se cere scamatorului cafea cu lapte, din aceeași cană iese amestecul dorit!

Cum credeți că realizează scamatorul această „minune"?

Se înțelege că nu e nimic supranatural aici și că totul este o aplicație a unei simple legi din fizică. Artistul se servește de un vas numit „prochyta", care a fost descoperit încă în antichitate, de către celebrul Heron din Alexandria. Heron a construit acest vas, alături de o serie întreagă de alte mecanisme foarte complicate, spre a fi folosit de preoți în timpul slujbelor religioase. Cu ajutorul acestui dispozitiv (și cu al altora) ei căutau să apară în fața poporului, înapoiat și neștiutor, ca avînd „daruri divine".

Priviți desenul alăturat și veți înțelege „secretul" vasului. Cana are două despărțituri, una superioară și una inferioară. Peretele despărțitor este găurit. Prin această gaură se toarnă întîi lichidul care trebuie să fie servit la urmă (cafeaua, de pildă). In peretele despărțitor se mai găsește fixată o țeavă care trece prin partea superioară a vasului și se termină în mînerul, gol pe dinăuntru, al cănii. In mîner, în partea de sus, se găsește un orificiu. Pentru umplerea părții inferioare a vasului, orificiul din mîner trebuie să fie deschis, ca să poată ieși pe acolo aerul înlocuit de lichid. După ce partea inferioară a vasului a fost umplută, orificiul din mîner se astupă cu degetul și se toarnă în partea superioară a vasului lichidul care va fi servit mai întîi (laptele, de exemplu).

Pentru ca publicul să ceară mai întîi lichidul de sus, scamatorii se folosesc de o serie de întrebări meșteșugite.

Dacă se ține degetul pe orificiul din mîner, se poate servi numai lichidul de sus. După ce s-a terminat lichidul din acest compartiment, dacă se ia degetul de pe orificiu, aerul poate pătrunde în partea de jos și lichidul de acolo poate ieși cu ușurință din cană.

Dacă se ia degetul de pe orificiul din mîner înainte ca partea de sus să fie complet golită, atunci din cană curg ambele lichide amestecate între ele: vin alb amestecat cu vin roșu la preoții din antichitate, cafea cu lapte la scamatorii moderni...

S-au construit prochyte și mai perfecționate, la care artistul nu mai depinde deloc de „toanele" spectatorilor, putînd servi cu adevărat fiecare lichid la cerere. Pentru aceasta, cana a fost prevăzută cu un capac și în mîner a fost introdusă o a doua țeavă pentru partea superioară a vasului.

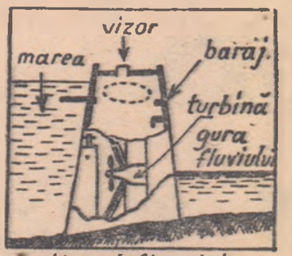
Ing. Jean WAGNER

Fluxul și refluxul vor da curent electric

La vărsarea fluviului Rance, în apropierea orașelor Saint-Malo și Dinard din Franța, au început lucrările pregătitoare pentru construirea unei hidrocentrale neobișnuite; o centrală electrică care va folosi energia fluxului și refluxului.

De mii și mii de ani, sub puterea de atracție a lunii, apa oceanului se ridică și năvălește cu putere spre țărm, pătrunzind pe gura fluviului. Apoi nivelul apei scade și toată acea enormă cantitate de apă, intrată pe albia fluviului, se întoarce cu aceeași putere în ocean. Și asta de două ori în fiecare zi, cu regularitatea unui mecanism precis.

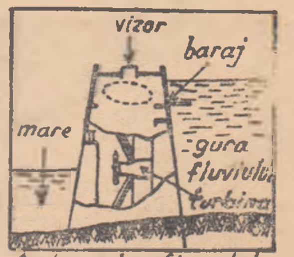
Centrala de la gura fluviului Rance va avea o înfățișare deosebită. Albia fluviului va fi tăiată de un stăvilar lung de 725 metri, lat de 48 metri și înalt de 15 metri. Turbinele vor fi instalate chiar în corpul stăvilarului.

în timpul fluxului –

Cînd apele oceanului vor crește (în timpul fluxului), dînd năvală spre firul fluviului, vor întîlni în cale stăvilarul, pe care-l vor acoperi pînă aproape de vîrf. Aici însă se găsește o deschidere. Apele vor cădea și vor pune în mișcare uriașele turbine. Apoi apele vor găsi drum liber spre albia fluviului. Același lucru se va întîmpla și în perioada refluxului. Apa intrată în fluviu va căuta să se întoarcă spre ocean. Nu va izbuti însă pînă ce nu va intra printr-o altă deschidere a stăvilarului, punînd în mișcare turbinele.

Nu a fost întîmplătoare alegerea fluviului Rance pentru construirea unei asemenea hidrocentrale. Aici se află unul din sectoarele unde fluxul și refluxul au puterea cea mai mare din lume.

în timpul refluxului –

Noi filme de desen animat

Pentru voi, copii, Centrul de producție cinematografică va aduce în curînd pe ecrane noi filme romînești de desen animat.

Nu de mult s-a terminat „Aventura la muzeu". In acest film veți vedea pățaniile unui copil care vrea să-și schimbe prietenii — un cățeluș și o pisică — cu animalele dintr-o carte cu poze. El cheamă leul, elefantul, crocodilul și celelalte viețuitoare din vitrinele muzeului să se joace împreună. Acestea vin, dar rezultatul este dezastruos. Ce urmează, veți vedea singuri...

In prezent, colectivul de animatori dă viață unor personaje dintr-un film numai cu oameni, pitici și... instrumente muzicale. Este vorba de „Ochelarii bunicului". Aici rolul principal îl deține un băiat care are de învins o mulțime de piedici puse de un pitic ghiduș — Piticilă. Acesta vrea să-l ispitească să lase baltă o acțiune frumoasă. Despre năzdrăvăniile lui Piticilă și felul în care eroul nostru se descurcă pînă la urmă, despre pățaniile din cetatea jucăriilor și, în sfîrșit, despre... ochelarii bunicului veți putea să vă faceți singuri o părere în luna ianuarie 1957, cînd viscolul de afară va fi completat de viscolul de pe ecran, căci totul se petrece iarna.

1. Scenă din filmul „Tolănici" (realizată de tov. Pupăză Roland).

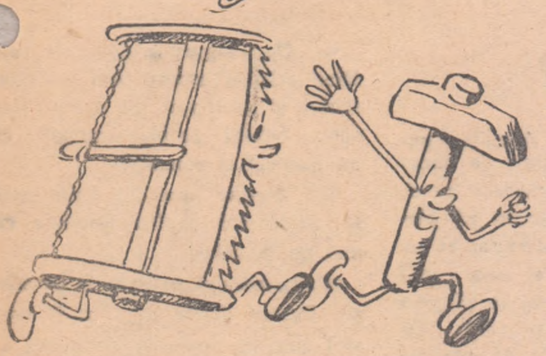
In sfîrșit, odată cu primii ghiocei, veți vedea un film în care acțiunea se petrece primăvara. Este vorba de „Tolănici", un ursuleț simpatic, dar somnoros. La tot ce-l înconjoară el rămîne nepăsător, dorind să-și continue somnul din timpul iernii. In zadar încearcă părinții și prietenii să-l dezbare de lene, Tolănici protestează și pleacă în sania iernii, spre castelul de gheață, ca să doarmă mai departe în voie. Dar ce-o să se întîmple aci...veți vedea la primăvară.

Tot atunci cei mici vor putea admira „Rățoiul Mac-Mac", la care se lucrează acum. Aventurile rățoiului vor izbuti, cred, să-i facă pe micii spectatori să aplaude îndelung. Dar să așteptăm ca talentații noștrii animatori să-și termine desenele și Centrul de producție cinematografică — filmele, spre încîntarea celor mici și mari, deopotrivă.

2. Rățoiul Mac-Mac și prietenul său (realizați de tov. Gogulescu Elena).

Adunare generală

...Şi acum, dragi copii, ce-ar fi să participăm împreună la o adunare generală U.T.M. ?... Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi. Nu sînteţi încă utemişti şi nu aveţi dreptul. Insă e vorba de o adunare în care s-a discutat mult despre pionieri şi numai despre pionieri.

Urmaţi-mă deci la Cooperativa meşteşugărească de tîmplărie „1 Mai" din Botoşani. In paranteză vă spun că e o întreprindere mare, cu mulţi muncitori şi cu mulţi utemişti.

Adunarea o conduce secretarul organizaţiei de bază:

— Ei, tovarăşi — a început el de-a dreptul — noi avem în grijă unitatea de pionieri de la Şcoala mixtă nr. 1. Să vi-l prezint şi pe instructorul superior al acestei unităţi: tovarăşul Haimovici, pe care l-am invitat la adunare... Trebuie să ne gîndim cum îi putem ajuta pe pionieri...

Utemiştii au rămas pe gînduri. Intr-adevăr, era o problemă grea, mai ales din pricină că nu ştiau cam cum trebuie ajutaţi pionierii.

— Dacă-mi daţi voie — s-a ridicat instructorul — mulţi pionieri tare ar vrea să înveţe tîmplăria.

— Tîmplăria ?

Oho ? De ce nu spui aşa frate? Păi în ale tîmplăriei cine ne întrece pe noi ?

Dar unde să lucreze copiii ?

— Să le facem un atelier.

— Aşa-i !

— Cam ce ar trebui pentru asta?

— Să zicem, nişte rîndele.

— Dar materiale, de unde?

— Din economii. Deci cîteva rîndele...

— Noi am putea să dăm nişte geamlîe...

— Şi noi nişte menghine...

— Bune şi astea !...

S-a mai hotărît să se înzestreze cercul de tîmplărie cu pînze de ferăstrău şi cu materie primă, adică lemn de prelucrat, din deşeurile provenite de la mobile.

Acum mai era o problemă. Cine să-i înveţe pe copii cum să mînuiască uneltele ?

S-au gîndit ce s-au gîndit, apoi secretarul a venit cu o propunere:

Dar ce, printre noi nu sînt destui maiştri ? Să conducă un maistru cercul de tîmplărie.

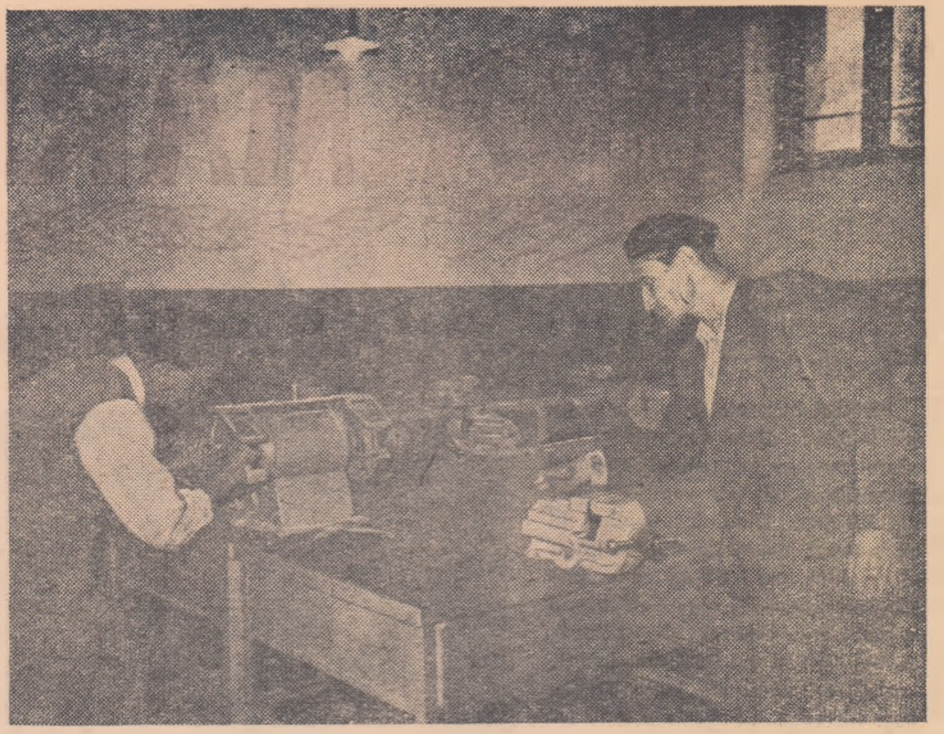
Alegerea a căzut pe un maistru tînăr, dar foarte priceput. (Dacă-i maistru !).

Aşa că, dragi copii, curînd se va deschide la Şcoala mixtă nr. 1 din Botoşani, cercul de tîmplărie înfiinţat de utemiştii de la Cooperativa „1 Mai". Dacă vreţi să luaţi cumva parte la deschiderea cercului, apoi aflaţi că pentru asta a fost fixată ziua de 22 octombrie.

AL. MIHU

Ministerul Invăţămîntului înzestrează în anul acesta un număr de şcoli cu ateliere de tîmplărie şi lăcătuşărie. Mesele de lucru, menghinele, sculele, toate, toate sînt nou-nouţe.

Iată, în fotografie, montarea unui asemenea atelier la una din şcolile bucureştene.

Primele note

Şcoala de 7 ani din Călineşti e aşezată chiar lîngă parcul cel mare al Spitalului comunal. Clădire mare şi frumoasă are şcoala; numai de drag să înveţi în ea !...

In holul luminos al şcolii am păşit şi eu, acum cîteva zile. Şi nu ştiu cum s-a făcut, dar am sosit tocmai în clipa în care guralivul clopoţel suna, vestind începutul celei de a doua ore de curs; la clasa a V-a — matematica !

Profesorul de matematici, calm, plimbîndu-se printre rîndurile de bănci, puse în sfîrşit întrebarea cunoscută, care de zeci şi zeci de ani e pusă de fiecare profesor:

— Ei, copii, să zicem că nu-i nimeni cu problemele nescrise, aşa-i ?

Un singur răspuns, ca la comandă, se auzi în întreaga clasă:

— Nimeeeni !...

Aşadar toată lumea îşi făcuse temele...

Profesorul se uită în catalog:

— Să iasă la tablă Drăgan Profira... O să rezolvăm cîteva probleme asemănătoare cu cele pe care le-aţi avut pentru acasă.

Profira ieşi la tablă veselă, încrezătoare în cunoştinţele ei. Era sigură că rezolvase bine problemele acasă, aşa că n-avea de ce să se teamă acum.

Şi, într-adevăr, numai în cîteva minute, ea rezolvă problema dictată de profesor.

— Foarte bine ! o lăudă profesorul bucuros. Şi acum să iasă Bădulescu Dragoş.

Apoi îl scoase la lecţie pe Nicolae Mecu. Şi toţi primiră nota 5 Primele note pe acest an ! Primele note 5 !

Şi profesorul, şi elevii se bucurau din inimă de aceste rezultate Dar...

— Rusu Gheorghe, strigă profesorul.

Rusu ieşi la tablă încet, stingherit.

— Nu-ţi fie teamă ! îl încurajă un coleg.

Dar cum să nu te temi, cînd n-ai învăţat nimic ?

Stătu la tablă 10 minute, dar problema, pîrdalnica ! nu se rezolva de loc singură...

— Ajută-l tu, Rusu Petre...

Dar şi Petre tăcu ca un peşte.

Deodată o umbră trecu parcă peste chipurile tuturor:

— Poftim, treceţi la loc... Aveţi nota 2 pe ziua de azi...

*

In aceeaşi clasă, note diferite. De ce ? Pentru că, în timp ce unii au început să înveţe serios încă din primele zile, alţii, ca Rusu Petre, Rusu Gheorghe şi Şoptea Lucia, pierd ore în şir la joacă.

Oare aşa vor face tot anul ?

ST. CIUBOTĂRAŞU

DE TOATE

UN POM DE O MIE DE ANI

La 25 km de Tbilisi, în satul Matkobi, se poate vedea un nuc care numără 1.000 de ani de viaţă. Ca să poată fi cuprins nucul acesta, e nevoie ca nu mai puţin de 14 oameni să formeze un fel de lanţ din braţele lor...

In fotografie este înfăţişată tulpina nucului, cu o parte din coroană. Numai pe una din crengi pot sta culcaţi destul de comod doi-trei oameni.

Prin partea locului se spune că ţarina Tamara s-a oprit să se odihnească la umbra lui. Asta a fost în veacul al XII-lea. De asemenea, se mai spune că, în vremea vestitelor lupte de la Matkobi, aci se afla statul major al marelui patriot Gheorghi Sakadze.

Acest pom neobişnuit de vechi mai dă roade şi în zilele noastre.

Ursul „Panda"

Panda este o specie de urşi tare hazlie. Face parte din familia urşilor „spălători". Capul îi este alb, ochii — parcă ar avea ochelari negri, spinarea — albă iar la gît are un guleraş negru.

Ursul panda trăieşte prin munţii Himalaya şi se obişnuieşte foarte greu în captivitate. Exemplarele de panda, duse în grădinile zoologice din America şi Anglia, n-au supravieţuit.

Astăzi trăiesc în captivitate numai trei exemplare de panda: ei sînt locatari ai Grădinii zoologice din Pekin.

JOCURI

Găsiţi pe hartă

Numele uneia din cele 12 luni ale anului se întîlneşte în trei numiri geografice: a unei insule mari din Oceanul Atlantic, a unui afluent al Rinului şi a unui orăşel din Polonia, cunoscut prin lagărul de exterminare care a existat aici în timpul ocupaţiei fasciste.

Care sînt aceste numiri geografice şi care e luna ?

O experienţă distractivă

Puneţi pe masă o farfurie adîncă sau un vas cu gura mare, în care turnaţi apă. Lăsaţi să plutească pe suprafaţa apei o bucăţică de placaj sau lemn. Puneţi apoi pe această „plută" o bucăţică de cretă sau alt obiect. Propuneţi colegilor să lase creta pe fundul vasului, fără însă ca ea să se ude.

— Imposibil — vor răspunde toţi.

Atunci luaţi un pahar, acoperiţi cu gura lui „pluta" pe care se află creta şi lăsaţi-l încet pe fundul vasului. Aerul care se află în interiorul paharului nu va permite apei să intre în pahar, „pluta" se va lăsa la fund, iar creta va rămîne uscată. Ridicaţi apoi încet paharul. Pluta se va ridica şi ea din nou la suprafaţă, şi colegii se vor putea convinge că propunerea pe care le-aţi făcut-o era posibilă. Creta a rămas într-adevăr uscată !

Joc matematic

Spuneţi colegilor că o să le daţi de rezolvat un mic calcul în care au voie să-şi aleagă singuri numerele. Preveniţi-i apoi că la urmă o să ghiciţi rezultatul pe care-l va obţine fiecare. Bine înţeles, toţi vor fi la început cam neîncrezători. Dar începeţi jocul. Propuneţi participanţilor să se gîndească la un număr. După ce toţi au anunţat că sînt gata, spuneţi-le să adune la numărul la care s-au gîndit, numărul următor, în ordine crescîndă. Apoi cereţi-le să adauge la rezultatul obţinut cifra 9 şi să împartă totul la doi. Ultima operaţiune pe care o veţi cere participanţilor, va fi aceea de a scădea din ultimul rezultat obţinut numărul la care s-au gîndit iniţial. După ce colegii au efectuat calculele, vor aştepta să le daţi, fiecăruia în parte, rezultatul obţinut. Dar anunţaţi pentru toată lumea: rezultatul care v-a ieşit este cinci Mare va fi surprinderea jucătorilor, însă rezultatul, indiferent de numerele care au fost alese iniţial, va fi totuşi la toată lumea 5.

Istorie antică

După cum vedeţi, pe acest scut antic sînt două cercuri însemnate cu diferite litere. Să nu credeţi însă că ele au fost scrise la întîmplare. Dacă citiţi într-o anumită ordine literele de pe marginea scutului, veţi descoperi patru mari conducători de oşti din antichitate. Procedînd în acelaşi fel şi în cercul interior, veţi afla localităţile unde aceşti conducători au dat cele mai mari bătălii. Dar, pentru a găsi numele conducătorilor şi al localităţilor istorice, trebuie să citiţi literele în sensul mişcării acelor ceasornicului, sărind tot timpul peste acelaşi număr de litere. Care este însă acest număr, noi nu vă spunem. Găsiţi-l singuri. Vă atragem atenţia că numărul literelor peste care trebuie să săriţi diferă la cele două cercuri !

LUNA MARII PRIETENII

L-am cunoscut pe Maresiev

Picături mărunte de ploaie rece mă izbesc în obraz dar nu simt nici vîntul rece de toamnă, nu aud nici glasurile vesele ale copiilor care mă însoțesc. Dinaintea ochilor mi se perindă imaginile unor întîmplări citite, dar atît de apropiate mie, încît mi se pare că eu însumi le-am trăit: Desișul de pădure, mersul tîrît al unui aviator, foame, îngheț, primejdii din toate părțile. Este întreaga „Poveste a unui om adevărat". Povestea adevărată care de atîtea ori am citit-o.

Și iată că numai peste cîteva clipe am să-l văd aevea pe eroul cărții.

Mă duc cu un grup de pionieri să-l vedem și să stăm de vorbă cu Maresiev despre care Boris Polevoi povestește în cartea sa.

Dintr-un început, Maresiev ne întîmpină cu un zîmbet vesel care-i luminează mai mult fața. Copiii, care pînă atunci fuseseră neastîmpărați în nerăbdarea lor, devin dintr-odată sfioși și tăcuți.

Da, în fața noastră se află un om adevărat, pe care atît de mult dorim să-l cunoaștem.

Maresiev pricepe stînjeneala noastră și prin mișcări simple și calde, ne strînge mîinile, ne poftește să stăm și adresîndu-se copiilor cu cuvintele prietenești „eh, rebiata" stabilește dintr-odată o atmosferă prielnică istorisirilor.

Atîtea vor să știe copiii despre Maresiev că nu-și economisiseră deloc întrebările. Cel dintîi se arată grăbit un băiețandru negricios și neastîmpărat, Bălășică Constantin. El vrea să știe dacă Maresiev a fost pionier. Răspunsul nu se lasă mult așteptat.

— Da, am fost pionier, dar de

mult, tare de mult. Mi-aduc și acum aminte de excursiile pe care le făceam, de adunările pionierești la club, sau în aer liber. De atunci au trecut ani, acum am un fiu, un băiețaș de 9 ani care e pionier.

Și noi îl ascultăm atenți și-l privim pe omul acesta cu vorba atît de simplă și înfățișarea atît de modestă. Ne povestește apoi din vremea cînd era instructor, cînd abia apucase să intre în rîndurile Comsomolului, despre cum își îndeplinea sarcinile. Aici, Maresiev îi privește pe copii cu seriozitate și le spune că în toată vremea cînd era pionier și, mai tîrziu, comsomolist, avea ca o lege a vieții, îndeplinirea unei sarcini primite.

„Cînd eram instructor am căutat să-i învăț și pe pionieri să ducă pînă la capăt o treabă începută". Spunînd aceste cuvinte, Maresiev le accentuează în așa fel, de parcă ar vrea să ne transmită și nouă această voință fermă. Nu ne-a spus, dar sînt convinsă că acest obicei de a duce pînă la capăt o treabă începută, l-a ajutat pe Maresiev să învingă atunci, cînd rănit fiind, s-a tîrît 19 zile și 19 nopți prin zăpadă...

Se vede însă că în sufletul unui pionier, o întrebare nu-și găsea astîmpăr. Îl văd că se frămîntă. În sfîrșit, se hotărăște și cuvintele își fac loc grăbite.

— ...Spuneți-mi, nu v-a fost frică de urs, acolo în pădure? (Mi se pare că am priceput... Se pare că băiatul trecuse printr-o asemenea întîmplare în care nu dăduse dovadă de prea multă vitejie). Aici, Maresiev se oprește; se vede că-i vine greu să vorbească despre sine. Dar privirile noastre atît de nerăbdătoare, cer răspuns.

— Lucrurile s-au întîmplat așa cum se povestește în carte. Știam că în fața primejdiei nu trebuie să te pierzi, trebuie să fii calm... Și apoi aveam un revolver și m-am apărat... Ați văzut doar filmul.

Vorbele sînt rostite cu o simplitate care te cucerește și care parcă-ți spune: „Este deajuns să vrei și poți să fii curajos..."

Și după o pauză adaugă, parcă vrînd să întărească cele spuse: „Încă din copilărie, învățați să nu fiți fricoși. Dealtfel, fiecare vrea să fie curajos, să aibe voința de a înfrînge greutățile. N-o să credeți, dar calitățile acestea se leagă de felul cum știi să înveți. Și aici, Maresiev, pune pe neașteptate o întrebare copiilor: „Ce credeți, e greu să înveți? E greu să capeți note bune?"

— Nu, nu-i greu, se grăbesc să-i răspundă copiii în cor.

Maresiev rîde vesel.

— Ba-i greu, e chiar foarte greu! Ultimii 7 ani am tot învățat și tare mi-era uneori greu... Dar se poate învăța și căpăta note bune? Se poate! Și de aici, începe educația voinței, a caracterului.

Ar fi trebuit poate ca întîlnirea noastră să ia sfîrșit. Așteptau gazetari și încă o mulțime de bucureșteni, dornici să vorbească cu el. Dar noi, nu ne înduram să plecăm, așa că l-am mai rugat să ne mai povestească. Și el ne-a mai spus că adeseori stă de vorbă prin ziarul „Pionierscaia pravda" cu copiii sovietici, mai le dă cîte un sfat, dar îi și ceartă cînd fac ceea ce nu-i bine.

...Pe Brîndușica îl știu mulți copii că-i sportiv și că a luat premiul I pe capitală la concursul de natație „Cupa Scînteii pionierului". De aceea l-a întrebat pe Maresiev dacă face sport.

— „Da, sigur, în copilărie am făcut atletică ușoară. Am practicat schiul și patinajul. Și acum fac sport. Schiez, patinez, numai că nu particip la concursuri.

Și-i dorește apoi lui Brîndușica să cucerească pentru Romînia cît mai multe titluri.

Vizita noastră se apropie de sfîrșit, fiecare dintre noi am fi vrut să-i dăm un semn în amintirea acestei întîlniri de neuitat.

Cravata roșie de pionier, flori proaspete, și inimile noastre înflăcărate, îl rugăm pe Maresiev să le păstreze ca semn al întîlnirii noastre.

B. CARAGIALE

Через газету „Скынтейя пионерулуй" шлю всем пионерам и школьникам Румынии горячий привет и наилучшие пожелания в учебе.

А. Маресьев

9/X-1956 г.

Transmit prin ziarul „Scînteia pionierului" tuturor pionierilor și școlarilor din Romînia un salut fierbinte și cele mai bune urări la învățătură.

A. MARESIEV

ÎNTÎLNIREA

De-o jumătate de oră, Natalia e foarte emoționată. Pentru ceilalți pionieri, care așteaptă sosirea delegației, situația e mult mai simplă... Ea însă, fiind meșteră la recitări, va trebui să spună cuvîntul de bun sosit delegației de veterani ai P.C.U.S. care vizitează Palatul pionierilor. Pînă acum a repetat de zeci de ori „cuvîntarea" și în minte și cu glas tare. Toată lumea zice că-i bine, chiar și tovarășa instructoare — și totuși...

— Iată-i! Au sosit! Copii, fiți atenți!

— Numai de nu m-aș încurca! se gîndește Natalia, îndreptîndu-se către uncheșul acela voinic, cu păr cărunt și mustăți albe, ca ale lui Taras Bulba. Desigur, lui trebuie să i se adreseze, pentru că stă chiar în mijlocul grupului și se uită la ea surîzînd cu blîndețe.

— Dragi oaspeți — începe Natalia pe un ton hotărît — îngăduiți-mi ca în numele pionierilor din Palatul nostru să vă spun... să vă spun... Și deodată uită tot ce trebuie să mai spună! Asta-i din cauză că lîngă nenea cu mustățile albe a zărit pe un altul, tot așa de bătrîn, dar mai înalt și după cum i se pare ei — cam supărat. Vai, ce sprîncene și ce față severă! Natalia n-are de unde să știe că vechii bolșevici pot fi și ei uneori foarte emoționați — și că tocmai de aceea își încruntă sprîncenele, ca să nu se bage de seamă...

Cineva, din spate, îi șoptește, în sfîrșit, continuarea. Natalia respiră adînc și spune pe nerăsuflate tot ce trebuie să urmeze. Apoi, pionierii împart flori și prind cravate roșii la gîtul fiecărui oaspete, primind la rîndul lor insigne cu chipul lui Lenin și nenumărate sărutări pe obrajii ca para focului.

Înconjurați de copii, veteranii celor două revoluții străbat încetișor sălile palatului.. Tovarășa Belova, bătrînă textilistă din Ivanovo, — unde au luat ființă cîndva primele soviete muncitorești, — privește cu ochi umezi țesăturile cu motive naționale lucrate de pionierele noastre.

Natalia merge încetișor în urma grupului de oaspeți. E tare amărîtă că s-a încurcat tocmai la început. Deodată, simte că cineva o apucă de mînuță și aude o voce gravă, de bas, spunîndu-i ceva pe rusește. Se uită în sus, cu sfială: vai, ce întîmplare ciudată! Tocmai tovarășul cu sprîncenele groase — dar nu mai pare deloc supărat. E tovarășul Ian Pois. Merge cu ea de mînă prin fața vitrinelor și îi vorbește așa de blînd.

In cele din urmă, se strîng cu toții în sala de lectură și ascultă cuvîntul uncheșului cu mustăți albe, căruia Natalia i-a dat flori la intrare. Il cheamă Grigori Ivanovici Petrovski — are 78 de ani și e membru al partidului din 1897. L-a cunoscut pe Lenin — a lucrat alături de Lenin.

— Dragi și dulci copii, spune Grigori Ivanovici, voi pionieri, fii ai poporului muncitor din Republica Populară Romînă! Noi, cei 12 membri ai delegației de veterani bolșevici, numărăm la un loc mai bine de 850 de ani. Noi n-am visat în tinerețe o asemenea bucurie, să vizităm țări frățești, să fim astăzi în mijlocul vostru. O să povestim în Uniune despre minunata noastră întîlnire și despre felul cum am devenit aici la voi — tineri pionieri...

Natalia stă pe un scăunaș, cu bărbia proptită în pumni, cu ochii mari, albaștri, îndreptați spre tribună. Iar cînd tovarășul Petrovski ridică sus, ca pe un steag, basorelieful cu chipul lui Lenin, ea se-nalță în vîrful picioarelor, ca să vadă mai bine.

— ...In amintirea vizitei noastre vă dăruim chipul aceluia care a ridicat popoarele la lupta pentru libertate — Vladimir Ilici Lenin. El a spus că va fi puterea populară și așa a fost. El a spus că vor fi copii fericiți — și iată, sînt astăzi asemenea copii.

— Nu știu ce se întîmplă, își zice Natalia, frecîndu-și zdravăn ochișorii cu pumnul. Nu mai sînt supărată deloc, nu mai trebuie să țin nici un discurs — atunci de ce-oi fi așa de emoționată?

Dan DESLIU

(din „Scînteia" — Nr. 3722).

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2. str. Brezoianu Nr. 23—25.